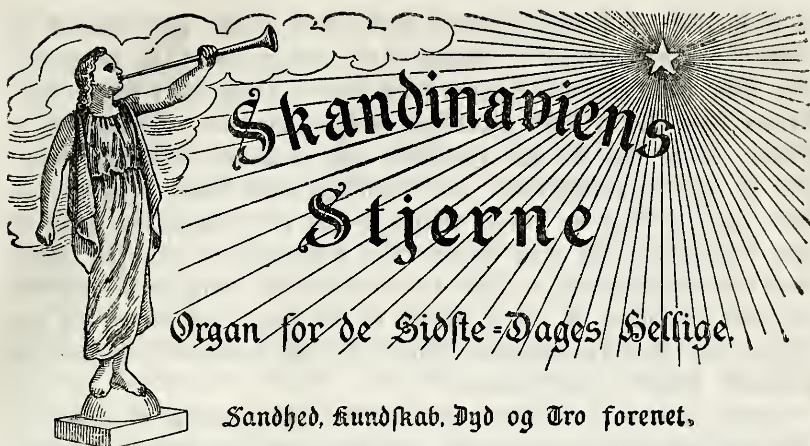

Nummer 9	1. Maj 1915	64. Aargang

Hvad er „Mormonisme"?

Af Apostel Orson F. Whitney.

„Mormonisme" er mere end „det nittende Aarhundredes Religion". Den er ikke alene en Religion, som gjælder for denne Tid; den er Evighedens Religion og er kommen til os fra Jehova selv som den forud bestemte Plan, hvorved Menneskene kunne opnaa Frelse og evig Lyksalighed. „Mormonisme" er nemlig den sande kristne Religion og har været fremherskende paa Jorden til forskjellige Tider i forskjellige „Evangelie-Husholdninger", og den nuværende store og herlige Evangelie-Husholdning er oprettet af Frelseren paa Jorden i den Hensigt at sammenføje alle Evangeliets Husholdninger og ethvert Evangelieværk; forbinde det evangeliske Arbejde, som bliver udført nu med den ved Kirkens Borttagelse fra Jorden som Følge af Kristenforfølgelserne og det store Frafald afbrudte Kjæde, og forberede Verden for endnu større Ting i Fremtiden.

Naar og hvor tog Evangeliet sin Begyndelse? Jeg kjender ikke til nogen bedre Forklaring end den, Profeten Joseph Smith har givet, nemlig denne: „I Begyndelsen, da Gud fandt sig selv omgivet af Aander i sit Herlighedsrige, som Følge af sin større Intelligens, fandt han det passende at indføre Love, hvorved de øvrige Aander kunde skride fremad ligesom han selv".

Vi lære derfra, at Evangeliet — nu kaldt „Mormonisme" — hvilket omfatter og sætter i systematisk Udførelse hine Love, som bleve givne af Gud i Begyndelsen, var planlagt, før Verden blev skabt, og

at Evangeliet er Midlet, hvorved Menneskene kunne gjøre Fremskridt baade i Tid og Evighed — Stigen, sammenlignelsesvis, op ad hvilken Alle maa gaa, som ville opnaa evigt Liv og Ophøjelse i Guds Rige. Adams Fald var et Trin nedad paa Stigen; men det var samtidig et Skridt fremad, thi det var et Skridt, som, naar Alt overvejes, bevirkede, at hele Menneskeslægten, hvis første Forældre Adam og Eva vare, kunde gjøre et stort og vigtigt Skridt fremad paa Banen, som leder til evigt Liv. Det er ved dette Evangeliums Kraft og ved vor egen individuelle Anstrengelse for at gjøre den bedst mulige Brug af de Kræfter, som Gud har givet os, at vi tilegne os det evige Livs Gaver og gaa fremad mod Fuldkommenhedens Maal: at blive fuldkomne, ligesom vor himmelske Fader er fuldkommen.

Hvis nu dette er Sandhed, vilde det da være rimeligt at antage, at Gud vilde vente 6000 Aar, indtil vore Dage, før han først vilde aabenbare for sine Børn Saliggjørelsens Plan? Er det rimeligt, at han vilde vente 4000 Aar, eller 2000 Aar, førend han gav Menneskene Besked om en Forløser, som skulde komme? Vilde det ikke være urimeligt at antage, at en alvis Gud, som benytter Tiden paa den allerbedste Maade, vilde gjøre dette? Vi ville naturlig ræsonnere, at Herren vilde tilkjendegive Frelsesplanen for Fader Adam og Moder Eva strax, og formedelst sin Aabenbaring til dem trøste deres Sind og glæde deres Hjerter ved at give dem Kundskab om, at en Frelser var beredt for dem i de evige Verdener, idet deres Fald var forudset. Det vilde være naturligt, at Gud underrettede dem om, at de og deres Efterkommere kunde blive frelste formedelst Kristi Sonoffer i Tidens Midte.

Vi „Mormoner“ eller Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklære, at dette var gjort; at Adam og Eva havde Evangeliets hellige og frelsende Principer aabenbarede til sig; at de vare døbte til deres Synders Forladelse, og at de derefter modtoge den Helligaand. Ved deres Tro paa vor Forløser, hvis Komme til Jorden som Lammet, der skulde bære al Verdens Synder, Adam symboliserede ved at opføre et Alter og ofre et Lam paa dette, i Forbindelse med vore første Forældres Villighed til at tro paa andre til dem aabenbarede evangeliske Principer og Villighed til at adlyde Herrens Befaling til dem om at omvende sig, blive døbte osv., formedelst deres ydmyge og villige Antagelse af disse forskjellige Principer bleve de forløste fra Faldet. De kunde ikke opstaa fra deres Grave med det samme, thi Forløseren, Verdens Frelser, skulde blive Opstandelsens Førstegrøde, men de behøvede ikke at vente paa nogen andre til at blive døbte for sig. De vare personlig døbte, ikke som det saa ofte senere blev nødvendigt, ved Stedfortrædere. Der vil blive nok af den Slags evangeliske Ordinancer at udføre, uden at Menneskehedens specielle udvalgte Ledere skulle føjes til Listen. Det vil tage et tusinde Aar at udføre

disse Ordinancer for de Døde, for hvem vi udføre dem i vore Templer. Men flere Mænd og Kvinder i forskjellige Tidsaldre, naar Evangeliets Gaver gjennem et bemyndiget Præstedømme have været at erholde, have modtaget samme ved personlig at tage saadanne Skridt, at de kunde blive delagtiggjorte i disse herlige Naadegaver og Velsignelser. De behøvede ikke at blive delagtiggjorte i Evangeliets nødvendige Ordinancer og medfølgende Gaver gjennem Stedfortrædere, hvilket maaske vil blive en Nødvendighed for Millioners Vedkommende af Menneskeslægten, som maaske aldrig hørte Jesu Navn her i Livet. „Mormonisme" lærer os, at Adam, nedbøjet af Alderdom, velsignede sin store Familie og forudforkyndte, hvad der skulde vederfares Slægterne indtil den sidste Generation. Forbindelsen mellem hin første og den nuværende Evangelie-Uddeling fremgaar af den Kjendsgjerning, at Adam, som er „den gamle af Dage", i Henhold til Profetierne skal komme til den jordiske Skueplads igjen, og at han vil kalde sine Børn til sig og tage ledende Del i de sidste Tiders store Begivenheder med Hensyn til at forbinde eller sammenføje Evangelie-Husholdningen i hans Dage med Evangeliets Værk i vor Tid, hvilket er bestemt til at optage alle de forrige Evangelie-Husholdninger, som have været oprettede af Herren paa Jorden, og som vi læse om i de hellige Skrifter — ligesom Oceanet optager alle Jordens Strømme og Floder i sig.

Efter Adams Tid, da Menneskene vare afvegne fra Guds Veje, blev Enok bemyndiget af Herren til at oprette en speciel evangelisk „Husholdning" og til at udføre visse evangeliske Opgaver. Han byggede en By, kaldet Zion, som blev forløst og helliggjort ved Udøvelsen af Principer, som vi, Kristi Kirke i de sidste Dage, have modtaget, men som vi langtfra endnu kunne praktisere til Fuldkommenhed. Nogle af os komme tilkort med Hensyn til at praktisere Tiendelovens Fordringer; hvad ville vi da gjøre, naar den højere Lov bliver os givet, Helligelsesloven, naar Alt, hvad vi ere i Besiddelse af, vil blive fordret af os til Guds Zions Opbyggelse, af hvilket Enoks Zion i forrige Dage var et Forbillede, et Symbol, en Skygge, sammenligneIsesvis, af det tilkommende herlige Zion, det mindre kommende før det større, visende hen derimod og gjørende Forberedelserne dertil.

Herren gav ogsaa Noa Fuldmagt til at oprette en Evangelie-Husholdning. I hans Dage blev Jorden, som vi vide, ved Syndfloden døbt i Vand, der skulde gaa forud for den Ilddaab, som Jorden skal modtage, førend den efter Guds Bestemmelse bliver herliggjort. „Thi, som det var i Noa Dage, saa skal det ogsaa være ved Menneskens Søns Komme."

Evangeliets Plan var ogsaa aabenbaret for Abraham, og hvad Del tog han i Guds Saliggjørelsesværk? Hvilken Forbindelse er der mellem Evangelie-Husholdningen i hans Dage og nu? Gud sagde til ham: „I

Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter blive velsignede." Denne Forjættelse blev opfyldt, da Jesus Kristus kom til Verden; han blev jo født i Abrahams Slægtlinie; men Forjættelsen blev ogsaa delvis opfyldt derved, at Abrahams, Isaks og Jakobs Efterkommere bleve spredte blandt Nationerne til Velsignelse for Slægterne indtil „Israels" Indsamling i de sidste Dage, da de skulle blive bragte sammen fra Jordens forskjellige Egne for at opbygge Zion og gjøre Forberedelserne til Messias' andet Komme.

Dernæst kom Moses, der stod som Hovedet for en Evangelie-Uddeling og et vigtigt Evangelieværk, der vedrørte Israels Indsamling, idet „Nøglerne" eller Fuldmagten dertil var overdraget ham af Herren, og han førte Israels Børn ud af Ægyptens Land. Moses overgav disse Nøgler til Profeten Joseph Smith, for at han kunde paabegynde Indsamlingen og bringe til Gud Alle, som vilde komme, Jøder og Hedninger og de „Israeliter", som leve blandt Hedningerne. Alle, som ville gjøre Abrahams Gjerninger, blive regnede som Abrahams Børn og retfærdiggjorte ved deres Tro og Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium.

I Tidens Midte iførte Frelseren sig et dødeligt Legeme, valgte tolv Apostler til at bistaa sig i Forkyndelsen af Evangeliet, da han havde paabegyndt sin specielle Forløser-Mission efter at være døbt af Johannes, tredive Aar gammel. Hans Apostler bleve befuldmægtigede til at prædike det frelsende Evangelium til Folkeslagene paa den østlige Hemisfære, og efter sin Opstandelse viste Kristus sig for Nefiterne i Amerika og valgte tolv Mænd blandt dem til at prædike Evangeliet og administrere dets Sakramenter eller Ordinancer i denne Del af Verden.

Atten Hundrede Aar efter hin Tid brøde Evangeliets Straaler frem paany, idet „de sidste Dages" Evangelieværk, „Tidernes Fyldes" Evangelie-Husholdning, blev paabegyndt. Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, med Bibelen i den ene Haand og Mormons Bog i den anden, høste Frugterne og indvinde Resultaterne af det Arbejde, som Guds Tjenere have udført i de forløbne Tidsaldre. Kirken drager sig til Nytte alt Godt, som har været frembragt af den menneskelige Familie, ikke alene af Profeter og Apostler, men af Poeter, Filosofer, Opfindere og Opdragere, kort sagt, alle gode og vise Lærere i kristne og hedenske Lande. Den søger efter og gjør Brug af Alt, som er rent, viist, dydigt og prisværdigt; og ved i den fuldeste Udstrækning at tage Videnskaben i sin Tjeneste og bygge paa Herrens Nutidsaabenbaringer søger Kirken at udføre et Herlighedsværk til Guds Ære, der skal bestaa gjennem Fremtidens endeløse Tidsaldre.

Evangeliets Hensigt er at være til Frelse for alle Mennesker, men det kan ikke blive til Frelse for Menneskene uden efter den evige Retfærdigheds Principper, saa at ethvert Menneske modtager Velsignelse i Forhold til sine Gjerninger. Der er een Herlighed lig Solens, een lig

Maanens og en anden lig Stjernernes, og ligesom Stjernerne ere forskjellige fra hinanden i Størrelse og Lysskin, saaledes vil der ogsaa blive Forskjel mellem de Dødes Herlighed i Opstandelsen. Den eneste Klasse af Mennesker, som behøver at frygte for, at der ingen Frelse er for dem, er de Mennesker, som have modtaget Kristi Evangelium i sin Fuldkommenhed, og som have faaet enhver Evangelie-Nøgle, hvorved de ere blevne berettigede til evigt Liv i Guds Herlighedsrige og Magt til at skride fremad til den højeste Stilling, det er muligt for menneskelig Intelligens at opnaa, men som alligevel kaste det Alt bort, træde disse uendelig høje og herlige Privilegier under Fødder som værdiløse, og nægte, at det, som er forkyndt for dem, er Sandhed. Alle andre kunne blive frelste, fordi alle andre kunne omvende sig. Menneskene kunne faa Tilgivelse, saa længe de have Magt til at omvende sig.

Men Nogle ville ikke omvende sig, før de træde ind i en anden Verden, i den Aandernes Verden, hvorhen de Menneskers Aander gik, der vare druknede i Syndflodens Vande i Noas Dage. I vore Dage har Herren gjennem sin Tjener Joseph Smith aabenbaret et overordentligt vigtigt Evangelieprincip til Jorden, nemlig det, der vedrører de Dødes Frelse, som ikke her adløde Evangeliets Bud. Den nuværende Evangelie-Husholdning har faaet som Opgave at sammenføje de forskjellige evangeliske Husholdninger til et Hele, det nærværende til det forbigangne, som Børn til Forældre. Kunne I tænke Eder Noget, der mere virkningsfuldt kunde bringe „Fædrenes Hjerter til Børnene eller Børnenes til deres Fædre“, end netop et saadant Evangelieprincip? „Mormonisme“ befatter sig med det forbigangne, det nærværende og det tilkommende og rækker Haanden ud for at frelse Alle, som ville lade sig frelse. Endogsaa de „fordømte“, med Undtagelse af dem, som have begaaet Synd mod den Helligaand, ville ved Kristi Evangeliums Kraft blive frelste, naar de have betalt deres Evigheds-Gjæld, eller „den sidste Hvid“, som Kristus siger; men disse kunne ikke blive frelste i Herlighedsriget, der er sammenlignet med Solens Glands, som kun skjænkes dem, der, medens de leve her paa Jorden, vise Lydighed mod Herrens Befalinger.

„Mormonisme“ er Kristi Evangelium praktiseret og er derfor ikke fjendtlig stemt mod den menneskelige Familie, mod Millionerne af „Gentiler“ eller mod Hedningeslægterne, hvad enten de gaa under Navn af Kristne, Muhamedanere eller „Hedninger“ i Ordets begrændsede Betydning. Ordet „Gentile“, som er bleven oversat ved „Hedning“, betød ikke oprindelig noget foragteligt. Ordet kommer fra „gentilis“, der aldeles ikke betyder noget haanende med Hensyn til Menneskeracer eller Nationer. Naar Udtrykket „Jøder og Hedninger“ er anvendt i det nye Testamente, menes der med Hedninger simpelthen alle dem, som ikke vare Jøder. I den første kristne Tid benyttedes Navnet som en Be-

tegnelse for dem, der ikke vare Kristne, og naar vi som Kirkesamfund have benyttet dette Udtryk, er det kun benyttet som et Fællesnavn for alle dem, som ikke ere Sidste-Dages Hellige.

„Hedningerne" ere Jafets Efterkommere, medens de israelitiske Slægter nedstamme fra Sem gjennem Abraham. Efraims Efterkommere, som de fleste af os Sidste-Dages Hellige siges at være, have været blandede med Hedningenationerne og blive nu udsamlede fra dem formedelst det gjengivne Kristi Evangeliums Kraft. Da Evangeliet, som vi vide, forkastedes af Jøderne, bleve dets Principer forkyndte blandt Hedningerne, thi Herren ønskede at frelse dem. Vi læse om Hedningen Kornelius i Ap. Gj. 10. Kapt., at han var en retfærdig Mand. Apostelen Peter besøgte ham, og paa ham og andre med ham blev den Helligaand udgydt, endog før de vare døbte. „Hedningerne" i Ordets oprindelige Betydning indbefattede de europæiske Nationers Befolkning saa vel som Befolkningen i De forenede Stater i al Almindelighed. Kolumbus var en Hedning, som blev paavirket af Herrens Aand til at opdage Amerika, eller „Zions Land", for at benytte en religiøs Betegnelse for denne Verdensdel. Washington, vort Lands „Fader", var en Hedning (Gentile). Ordets oprindelige Betydning var aldeles ikke en Vantro i Modsætning til en Troende, men kun en Nationalitets- eller Racebenævnelse. Det var Hedninger, som grundlagde vor Republik, den mægtigste og mest lykkebringende politiske Organisation af alle, og det bedste Land, paa hvilket Solen skinner. Gud har aabenbaret til os, som vi finde nedskrevet i Mormons Bog, at Hedningenationerne skulde blive store i hans Øjne ved at føre de israelitiske Slægter til deres Arvelande. Han erklærer fremdeles, at hvis Hedningerne ville, skulle de blive Medlemmer af Kirken, meddelagtige i Evangeliets Velsignelser, og hjælpe Israels Hus med at bygge det ny Jerusalem, som skal blive opbygget forud for Guds Søns herlige Tilkommelse. Da Noa velsignede sin Søn Jafet, sagde han: „Gud udbrede Jafet, og han skal bo i Sems Pauluner". Vi ere ikke Hedningenationernes Fjender eller Fjender af den menneskelige Familie. Vor Opgave er at udvise Venskab, at virke for Fred og god Forstaaelse mellem Menneskene. Vor Virksomhed gaar ud paa at bevare og forene Alt, som er godt, baade det forbigangne og det nærværende, og at virke for Udbredelse af Kristi Værk paa Jorden i den kommende Fremtid, saa rig paa Muligheder.

Jeg beder, at Herren vil forunde os at virke med Kraft for Evangeliets Fremme og bevare os faste i Troen, medens vi fremholde et Fredsbanner for Folkeslagene og prædike for dem vor Frelsers forløsende og herliggjørende Evangelium. Amen.

Guds Riges Hemmeligheder.

Vi skulle ikke befatte os med at fremsætte spekulative Lærdomme vedrørende Guds Riges hemmelige Principer, om hvilke Herren ikke har aabenbaret Noget til os.

Profeten Joseph Smith advarede Kirkens Præstedømme mod at fortabe sig i theologiske Spidsfindigheder angaaende ukjendte Ting; og specielt med Hensyn til evangeliske Lærdomme og Principer, hvis Dybde vi ikke kjende, da de ukjendte Punkter, der ere forbundne med disse evangeliske Lærdomme, ikke ere forklarede i Herrens Aabenbaringer til os, hverken i vor Tid eller i de Aabenbaringer, som indeholdes i Bibelen, lærte han med Bestemthed, at vi ikke skulde fremsætte Theorier med Hensyn til disse ukjendte Ting, som om det var Evangelielære; thi Faren derved var stor, eftersom vi Mennesker kun forstaa lidet med Hensyn til de aandelige Kræfter, som gjøre sig gjældende i de evige Verdener. Ja, Joseph Smith forbød ligefrem Kirkens Ældster at foredrage slige spekulative Lærdomme, der, om de end tilsyneladende kunne synes rigtige, dog kunne være meget forkerte som Følge af, at Livsprinciper gjøre sig gjældende i de evige Verdener, som vi slet ikke ere bekjendte med.

Profeten Joseph Smith udtalte sig som følger med Hensyn til et Raad og en Befaling, han havde givet Kirkens Ældster og Missionærer:

„Jeg sagde til dem, at de skulde staa frem i al Ydmyghed og Forstandighed og prædike om den korsfæstede Jesus Kristus; de skulde ikke jævles med Nogen eller trættes med Nogen med Hensyn til deres Tro, eller Religionsbekjendelse, men belære Menneskene i al Sagtmodighed. Denne Belæring gav jeg dem som en Befaling, og Alle, som ikke rette sig derefter, ville nedkalde Forfølgelse paa deres Hoveder, medens de, som gjøre dette, ville blive fyldte med den Helligaand. Dette sagde jeg som en Profeti."

Tankesprog.

Hvis Du er miskjendt der, hvor Du elsker højest, saa bevis din Kjærlighed paa umiskjendelig Maade ved Udøvelsen af en eller anden ædel Handling.

— „Tanker ere toldfrie", siger det gamle Ord; men de føre ofte til Gjerninger, der ikke ere det.

— Herren er altid rede til at skjænke os sine Gaver, naar vi ere rede til at frede om dem.

Lørdag den 1. Maj 1915.

Den sande Kjærlighed er et evigt Livsprincip.

Efter Elmer B. Edwards i »Millennial Star«.

„Gud er Kjærlighed, og hvo, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham." (1. Joh. 4 : 16.)

Paa Kjærlighedsprincipet „afhænger al Loven og Profeterne". (Matt. 22 : 40.) Den uendelige Kjærlighed, som Herren har udvist mod sine dødelige Børn paa Jorden, gav sig det største Udtryk derved, at han hengav sin enbaarne Søn, Jesus Kristus, som en Gjenløsnings-Betaling for den faldne Menneskeslægt. Forsoningen, som blev tilvejebragt ved ham, var en nødvendig Følge af vore første Forældres Overtrædelse i Edens Have. Gud forudsaa i sin Alvisdom, at Adam vilde synde, og derfor beskikkede han Jesus som en Frelser, før Verden blev dannet. Paa Grund af den guddommelige Naade eller Kjærlighed, som Herren udviste for deres Skyld, frydede baade Adam og Eva sig og priste Herren. („Den kostelige Perle", Moses 5 : 10, 11.)

Hvad der bevægede Jesus til frivillig at bringe Forløsning for Menneskeslægten, var den uendelig fuldkomne Kjærlighed, han var i Besiddelse af; for det første hans Kjærlighed til Faderen, paa Grund af hvilken han viste Lydighed overfor ham med Hensyn til at tilvejebringe Forløsningen; for det andet hans Kjærlighed til Menneskene, for hvis evige Velfærd det var ham paalagt at drage Omsorg. Han tilbød sig selv ved det store himmelske Raad, vi læse om i de hellige Skrifter, som Forsoningsofret, der skulde bringes. Han gav sit Liv frivillig som en Gjenløsnings-Betaling. Han sagde: „Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til, at jeg skal tage det igjen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har Magt at sætte det til og har Magt at tage det igjen." (Joh. 10 : 17, 18.)

At vi have forstaaet, og at vi paaskjønne den uendelig dybe Kjærlighed, som Herren har bevist imod os, vise vi bedst ved at adlyde de to store Bud, som Jesus formanede os til at indprente paa vort Sind og Hjerte, nemlig: „Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din Næste som Dig selv. Af disse to Bud afhænger al Loven og Profeterne." (Matt. 22 : 37—40.) Disse to Bud ere som et samlet Bud ret betegnende kaldt „Kjærlighedsbudet". Kjærligheden, som vi udvise, enten mod Gud

eller mod et Menneske, er af selvsamme Natur. Al sand Kjærlighed, som vi kunne udvise, har Gud inspireret os til at udvise. Kjærlighedens Apostel, Johannes, skriver: „I Elskelige, lader os elske hverandre; thi Kjærligheden er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kjender Gud. Hvo, som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed. Derudi er Guds Kjærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn den enbaarne til Verden, at vi skulle leve ved ham. Derudi bestaar Kjærligheden: ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og har udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder." (1. Joh. 4 : 7—10.) Apostelen siger videre: „Dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans Kjærlighed er fuldkommen i os. Derpaa kjende vi, at vi blive i ham, og han i os, fordi han gav os af sin Aand." (12. og 13. V.) „Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud." (18. V.) Apostelen giver os fremdeles Kjendetegnet paa hykkelsk Kjærlighed, idet han siger: „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set." (20. Vers.)

I Mormons Bog (Moroni 7 : 46, 17) læse vi: „Dersom I ikke have Kjærlighed, ere I Intet..... Derfor holder fast ved Kjærligheden, som er det største af Alt, thi alle Ting skulle ophøre. Og denne Kjærlighed, Kristi rene Kjærlighed, varer til evig Tid; og det bliver godt for dem, der findes i Besiddelse deraf paa den yderste Dag." Moroni formaner sine Brødre i Menigheden i følgende Ord: „Derfor, mine elskelige Brødre, beder til Faderen af Eders Hjertes hele Iver, at I kunne vorde fyldte med denne Kjærlighed, som han har skjænket alle dem, der ere hans Søns Jesu Kristi sande Efterfølgere, saa at I kunne blive Guds Sønner, at naar han kommer, vi da maa være ham lige." (48. V.)

Profeten Moroni giver os i disse Udtalelser en simpel og forstaaelig Forklaring af Kjærlighedens Væsen og siger, at vi ikke kunne være i Besiddelse af Kjærlighed eller udøve Kjærlighedens Gjerninger, undtagen Guds Aand bor i vore Hjerter. Amulet siger, idet han taler til sine Brødre om Kjærlighedens Princip: „Antager ikke, at dette er Alt (at bede ofte osv.); thi efter at I have gjort alle disse Ting, og I bortvise den Trængende og den Nøgne, og ikke besøge den Syge og den Bekymrede, og ikke meddele af Eders Gods — om I have noget — til dem, som have det behov; jeg siger Eder, dersom I ikke gjøre nogen af disse Ting, se, da er Eders Bøn forgjæves og gavner Eder Intet, og I ere som Hyklere, der fornægte Troen. Dersom I derfor ikke ihukomme at være gavmilde, da ere I som Affaldet." (Alma 34 : 28, 29.)

Nogle af de vægtigste og mest lærerige Ytringer angaaende sand, frelsende Kjærlighed findes i Pauli første Brev til de Hellige i Korinth,

det trettende Kapitel, som vi ville anmode Enhver om at læse og derved komme til en inderligere Forstaaelse af, som det hedder i Kapitlets første Vers, at „talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kjærlighed, da var jeg lig et lydende Malm eller en klingende Bjælde".

Missionsnyheder.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste A. M. Nielsen fra Shelly, Idaho, og M. A. Faldmo fra Salt Lake City, Utah, ankom til Kristiania, Norge, den 24. April. De ere begge beskikkede til at virke i Bergens Konference.

Uddrag af Rejsebrev fra Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Trondhjem, Norge, den 13. April 1915.

Ældste Niels F. Green.

Kjære Broder!

Jeg takker for de modtagne Hilsener fra Søskende i Kjøbenhavns Gren. Siden jeg afrejste fra Bergen, Onsdag den 7. April, har jeg haft flere interessante Oplevelser, men ogsaa nogle, som ere mindre interessante, da jeg paa et Par Steder i denne Del af Missionen finder vor Saligheds Fjende i fuld Aktivitet for at vildlede Kirkens Medlemmer. Jeg haaber inderlig, at Søskende overalt i den skandinaviske Mission ville staa paa Vagt overfor vor fælles Erkefjende, Djævelen, og ikke give ham det mindste Indpas; thi give vi ham først vor lille Finger, kan han snart tage hele Haanden og føre os til Fordærvelse. Min Rejse langs den norske Kyst fra Bergen til Trondhjem var særdeles interessant, hvad selve Rejsen angik, da Vejret var behageligt og Naturen netop nu paa denne Tid har begyndt at vaagne efter Vinterdvalen. Fjeldene ere imidlertid endnu iklædte den hvide Dragt, som er den, vi alle bestræbe os for at blive værdige til at bære, naar Lønnen skal blive de Trofastes Tal tildelt. Langs den norske Kyst lagde jeg særlig Mærke til den udstrakte Virksomhed, som nu finder Sted paa det vaade Element af de Tusinder af Fiskere, som ere beskjæftigede med at samle Havets Rigdomme i deres Net. Paa sine Steder var det vanskeligt for Styrmanden at navigere Skibet mellem Fiskeflaaden uden at komme i Berøring med de mange Garn. I Aalesund findes der paa denne Tid af Aaret en Masse Mennesker fra andre Dele af Norge.

En Del af min Rejse mellem Aalesund og Trondhjem var ganske eventyrlig, idet jeg for at undgaa det aabne Hav tog med en Baad, som sejlede indenskjærs. For at gjøre Vejen saa kort som muligt maatte

man kjøre over et Fjeld til en anden Dampbaad, og denne Kjøretur foregik fra Kl. 12,30 til 3,30 om Morgenen i en Enspænder-Slæde. Kusken gav mig en Lammeskindspose at krybe i, og da jeg forøvrigt var godt paaklædt, gik det nok saa kjækt frem over den krogede og bakkede Vej, til vi atter kom til „Vandvejen". I Trondhjem fandt jeg Ældste Busath og Andreasen samt Søskende ventende paa mig med Længsel. Vi have haft en god Konference, og alle synes at være tilfredse med min Nærværelse; men hvor jeg vanker, har jeg mine Medarbejdere og Søskende i Kjøbenhavn i mine Tanker, og jeg haaber paa et snarligt og kjærligt Gjensyn. Jeg afrejser rimeligvis herfra Torsdag Morgen den 15. til Kristiania. Vejret er i Dag straalende, og mit Helbred er udmærket. Jeg føler mig som foryuget, thi der er vaagnet en ny Vaar i mit Bryst. Lysets herlige Straaler fra det Høje skinne med forøget Klarhed ind i mit Hjerte. Jeg ser daglig nye Beviser paa det Værks Guddommelighed, som det er faldet i min velsignede Lod at virke for. Hils de Hellige og bed dem være ydmyge og stole paa Herren i Alt, da Han, som kjender Hjertet, styrer vor Gang fremad til Sejer.

Med inderlig Hilsen fra mig og fra Missionærerne og Søskende her forbliver jeg

Deres i Kristo forbundne Broder
Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencen i Bergen.

Tilstede ved Konferencemøderne vare Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident James F. Petersen og omrejsende Ældste Howard M. Andreasen. Af lokale Ældster: Niels Andersen fra Aalesund og Johan O. Nygaard fra Stavanger Gren. Alle Møderne bleve afholdte i Skostrædet Nr. 3.

Det første Konferencemøde var et fælles Ungdomsforenings-Møde for de unge Mænds og unge Kvinders Forening, som blev afholdt Fredag Aften den 2. April Kl. 8^{30}. Koret og Forsamlingen sang: „Ydmygt med Ærbødighed", hvorefter Ældste James F. Petersen aabnede Mødet med Bøn. „I Østen stiger Solen op" blev afsungen. Rapporten blev oplæst af Sekretær Constans Odeland og godkjendtes.

Søster Clara Hjørnevik, som præsiderede over Søsterforeningen, bød de Tilstedeværende hjertelig velkommen. Ældste James F. Petersen omtalte det gode Arbejde, der var bleven udført af de unge Mænds og Kvinders Foreninger. Koret sang: „O Herre, hør min stille Bøn". Rapporterne fra Ungdomsforeningerne i de forskjellige Grene bleve afgivne og godkjendte. Missionspræsident Christiansen talte opmuntrende Ord til de Unge og paaviste Nødvendigheden af, at de vare lydige mod de indsatte Autoriteter og efterlevede Evangeliets Principper.

Koret sang: „Vildledte Sjæl", og Broder Andreas Fosset sluttede med Taksigelse.

Det andet Konferencemøde afholdtes Lørdag Aften den 3. April Kl. 8^{30}. Koret og Forsamlingen sang: „Fader vor i Himlen". Broder Arthur Bjørndal aabnede Mødet med Bøn. „Led os frem" blev afsungen. Ældste Howard M. Andreasen talte om Evangeliets første Principper. Præsident James F. Petersen talte om de 10 Bud og fremhævede, hvor nødvendigt det var, at vi adløde dem. Koret sang: „Jesus, min Frelser kjær". Missionspræsident Christiansen citerede Johannes Evangeliums 15. Kapitel, 1. og 2. Vers, og sagde, at de Sidste-Dages Hellige behøvede ikke at sørge, som Verden sørger, over de af deres Kjære, som ere døde, da det evige Livs Haab skinner i vore Hjerter. Han gav et kraftigt og overbevisende Vidnesbyrd om Sandheden af det Evangelium, som vi forkynde. „Hav Tak for Profeten" blev afsungen, og Broder Arnold Strøm sluttede med Taksigelse.

Søndagsskolekonference-Mødet blev afholdt Søndag Formiddag Kl. 10^{30}. „Vær velkommen" blev afsungen. Ældste Howard M. Andreasen aabnede Mødet med Bøn. Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa" blev afsungen. Rapporter fra de forskjellige Grene bleve derpaa afgivne og godkjendte, hvorefter et smukt Program udførtes af Søndagsskolens Børn. Præsident James F. Petersen foreslog til Opholdelse de forskjellige Bestyrelsesmedlemmer, Lærere og Lærerinder i Konferencens forskjellige Søndagsskoler. Forslagene bleve godkjendte. Skolen sang: „Gjør, hvad er ret". Missionspræsident Hans J. Christiansen takkede Skolen for det gode Arbejde, den havde udført, og talte derefter om Kristi Daab og Døberen Johannes' Mission. Bennie Olsen sang: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes?" Sluttelig blev Sangen: „Om af Trængsel Du maa prøves" afsungen, og Konferencepræsidenten sluttede med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes det næste Møde. Koret sang: „Kom, lytter til Profetens Røst". Broder Johan Satrum aabnede Mødet med Bøn. „Fred hviler over Land og By" blev afsungen. Konferencepræsident James F. Petersen forklarede Kristi Mission og forskjellige Punkter, som vedrørte Evangeliets Gjengivelse. Koret sang: „Messias, han kommer". Missionspræsident Christiansen talte dernæst. Han sagde, at vi baade troede paa den gamle Pagts Profeters Lærdomme og Forudsigelser og tillige paa, at Herren havde opvakt Profeter i vore Dage til at forkynde os Herrens Ord. Kristus var Guds Søn, som døde paa Golgathas Kors for Menneskenes Synders Skyld. Hans Aand forlod Legemet. Det var en virkelig Død og ikke en Slummer, af hvilken han vaagnede paa den tredie Dag, som nogle have forklaret. Vi tro, at medens Kristi Legeme laa i Klippegraven, gik hans Aand bort for at prædike for dem, som vare ulydige i Noas Dage.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple og befalede dem at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet. De, som tro og blive døbte, skulle blive frelste, og de, som ikke tro, skulle blive fordømte. Vi tro paa Kristi anden herlige Tilkommelse. Han bad Gud velsigne os alle. Korsangen: „Opstandelsen" blev afsungen, hvorefter Broder Arthur Bjørndal sluttede Mødet med Taksigelse.

Mandag Aften Kl. 7 afholdtes der atter Møde. Koret og Forsamlingen sang: „Morgenrødens Straaler bryde". Broder Arnholdt Strøm holdt Aabningsbønnen. Koret sang: „Jeg føler nu en Glæde". Ældste Howard M. Andreasen gav en Beretning om sin Missionsvirksomhed i det forløbne Halvaar. Præsident James F. Petersen gav dernæst en samlet Rapport over Missionsarbejdet, der var blevet udført i Bergens Konference i dette Halvaar. 2624 Skrifter og 196 Bøger vare blevne uddelte. 691 Fremmedes Hjem besøgte, 288 evangeliske Samtaler holdt med Fremmede, men kun 1 døbt. Der var holdt 428 Møder. I Konferencen virkede der 2 Missionærer.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Forslagene bleve enstemmig godkjendte af de Hellige ved Opløftelsen af deres højre Haand. Ældste James F. Petersen blev foreslaaet og paa samme Maade sanktioneret som Præsident og Sekretær over Bergens Konference.

Konferencepræsidenten foreslog nu de følgende Personer til Embedsstillinger: Howard M. Andreasen som omrejsende Ældste i Bergens Konference, Niels Andersen som præsiderende Ældste over Aalesund Gren, Andreas Birkeland som præsiderende Ældste over Haugesund Gren, Johan O. Nygaard som præsiderende Ældste over Stavanger Gren, Præsident James F. Petersen som Korleder, Alette Bjørndal som Organist og Ragnhild Kling som Sekretær og Kasserer for Sangkoret. Alle Forslagene bleve enstemmig godkjendte. Koret sang: „Nu Fryd mit Hjerte finder". Missionspræsidenten omtalte derefter vor Kirkes fuldkomne Organisation. Der fandtes ingen anden kirkelig Organisation, som ved Tro og Bønner opholdt en Guds Profet og 12 Apostle, lig de Hellige gjorde paa Kristi Tid. Han omtalte Forfølgelserne, som de Sidste-Dages Hellige havde udstaaet i tidligere Dage, og omtalte Kirkens Stilling i Dag. De Unges Opdragelse og Undervisning samt Udøvelsen af Alt, som er godt, ere Opgaver, som „Mormonismen" har sat sig. I vore Templer bleve Familielænkerne sammenføjede, hvorved Fædrenes Hjerter bleve vendte til Børnene og Børnenes Hjerter til deres Fædre og Mænd og Hustruer forenede i Ægteskabels hellige Baand for Tid og Evighed. Han bad Herren velsigne Alle. „Saa sikker en Grundvold" blev sungen, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Konferencepræsident James F. Petersen.

Søstrenes Hjælpeforening afholdt deres Konferencemøde Tirsdag Aften Kl. 8^{30}. Koret og Forsamlingen sang: „Om Guds Stad man taler herligt". Søster Ragnhild Kling aabnede Mødet med Bøn. „O, min Fader, Du, som kjender" blev sungen. Præsident James F. Petersen meddelte, at Foreningens Rapport nu vilde blive aflagt, og at der vilde ske nogle Forandringer i Foreningens Bestyrelse. Foreningens Præsidentskab blev derpaa løst fra dets Stilling med Tak for det udførte Arbejde. Sina Gundersen, Sekretær og Kasserer i den tidligere Bestyrelse, blev foreslaaet til Præsident for Foreningen, Betsy Holgersen til første Raadgiver (der kunde ingen anden Raadgiver blive indsat for nærværende) og Aagot Johannesen til Sekretær og Kasserer. Forslagene bleve enstemmig godkjendte.

Missionspræsident Christiansen anmodede det ny Præsidentskab om at varetage den kirkelige Gjerning, som de vare kaldede til at udføre, i Henhold til de Instruktioner og Raad, der vare givne alle Søsterforeningerne i den europæiske Mission af Foreningernes Præsidentinde, Søster Smith i Liverpool, og som vare meddelte i Nr. 6 af „Skandinaviens Stjerne" for dette Aar. Han omtalte Vigtigheden af deres Gjerning og Velsignelserne, som fulgte med deres Virksomhed. Sangen „Velsign, o Gud, dit Folk" blev afsungen, og Ældste Howard M. Andreasen sluttede Mødet med Taksigelse. James F. Petersen,

Sekretær.

Den nye Grundlov.

Danmarks Riges Grundlov af 1849 muliggjorde store Fremskridt blandt det danske Folk, men de højere Klasser og de i økonomisk Henseende mere velstillede sluttede sig sammen for at „beskytte" deres Interesser overfor en „uoplyst Majoritet", som efter deres Mening i Henhold til Junigrundloven havde faaet alt for stor politisk Indflydelse. Det kunde aldrig gaa an, at en Bonde eller Arbejder, som maaske kun betalte 10 Kr. i Skat, gjaldt for lige saa meget paa Valgdagen som en Greve eller stor Landejendomsbesidder, som maaske betalte 1000 Kr. i Skat. „Hartkornet" maatte forsvares, „Værdierne" repræsenteres! De sociale og økonomiske „Værdier" bleve satte højere end Individerne. Det var sandt, at det menige Folk, det store Flertal af Landets Befolkning, efter i lange Tider at have været regjeret af enevældige Konger og de priviligerede Klasser, ikke havde stor Forstand paa at regjere Land og Rige, men det var lige saa sandt, at hvis Regjeringen og Embedsmændene gjorde sig Anstrengelser for at bibringe Folkets brede Lag den Oplysning, de manglede, da vilde det ikke vare længe, før Bonden og den almindelige Borger kunde afgive deres Stemmer ved Rigsdagsvalgene med ligesaa stor Forstaaelse som nogen Greve eller

Herremand. Men Herremandspolitiken sejrede, og vi fik den reviderede Grundlov af 1866, der gav „Hartkornet" og de højere Stænder en uforholdsmæssig stor Særrepræsentation gjennem Landsthinget. Det danske Folk fandt snart ud, at den „reviderede Grundlov", i Stedet for at være en klargjørende Forfatningsreform, til hvilken der i og for sig nok kunde trænges, i Virkeligheden var et politisk Tilbageskridt.

Den nu vedtagne Grundlov indeholder ikke noget Valgretsprivilegium af nogen Art. Udkastet til den nuværende Grundlov, som ved Forhandlingerne i Rigsdagen er blevet ændret paa visse Punkter, blev forelagt Rigsdagen for halvtredie Aar siden af daværende Konsejlspræsident Klaus Berntsen, hvorfor han ogsaa bliver kaldt den nye Grundlovs Fader.

Efter den nye Grundlov bibeholdes saavel Folkethinget som Landsthinget, men Valgene til begge Ting foregaa efter den lige og almindelige Valgrets Principper, i Modsætning til den reviderede Grundlov af 1866, hvor Valgretten til Landsthinget var afhængig af Penge og Hartkorn. Valgretsalderen til Folkethinget er nedsat fra det 30. til det 25. Aar, og Valgretten er bleven udvidet til Kvinder og Tyende.

Alle Folkethingsvælgere, som have fyldt 35 Aar, ville saa Valgret til Landsthinget. Efter den nye Grundlov stilles der ingen særlige Betingelser for at være valgbar til Landsthinget. Den vil gjøre en Ende paa den politiske Strid, som Grundloven af 1866 førte til, som Følge af den store Forskjel paa de to Things Sammensætning. Konsejlspræsident Zahle har Æren af at have bragt det Berntske Grundlovsforslag i sin ændrede Skikkelse til Vedtagelse i begge Thingene. Med Hensyn til Grundlovsspørgsmaalet udtalte han sig i Folkethinget umiddelbart før Grundlovens Vedtagelse saaledes: „Junigrundloven blev skrevet af Monrad og vedtaget af Mænd, der vilde grundlægge og sikre Folkestyret i Danmark, men som ikke kunde bygge paa nogen Erfaring om den Skjæbne, der kunde times det i vort Folk; efter de bedste og frieste Mønstre ridsedes en Forfatning op, der blot først skulde staa sin Prøve. Grundloven af 1866 blev skrevet af praktiske Politikere, der bevidst stræbte at indskrænke og begrændse Folkets Selvstyre og at sikre Besidderne af de store Ejendomme i Landet en overvejende politisk Indflydelse, og den blev tiltraadt af Folkeførere, hvis Mod og Tillid var brudt, og som i de haarde Tider efter 1864 mente det nødvendigt at tage denne Grundlov for at bevare det mest mulige af Folkestyret."

Fremdeles: „Den nye Grundlov bringer igjen til Gyldighed det Folkets Selvstyre, som Junigrundlovens Mænd først kaldte frem..... Dens Aand er Junigrundlovens Aand, Fastholdelsen af Folkets politiske Frihed og Selvbestemmelsesret." („Politiken".)

Mange Politikere beklage, at der ikke blev opnaaet Enighed om Forandringen af visse Grundlovsparagrafer, saasom, at „Kongen er-

klærer Krig og slutter Fred", og at han skal være Medlem af den dansk-lutherske Statskirke; men i det Hele og Store ere Regjeringens Medlemmer og Rigsdagsmændene tilfredse med, at de ved gjensidige Indrømmelser fik vedtaget den nye Grundlov, der efter alle Julemærker at dømme efter de nye Valg vil kunne blive ophøjet til Lov paa Grundlovsdagen den 5. Juni. N. F. G.

Dødsfald.

Ældste Benjamin E. Wilhelmsen, født i St. Charles, Idaho, den 23. September 1893, men hvis Hjem var i Salt Lake City, afgik ved Døden i Louisville, Kentucky, den 27. Marts af Lungebetændelse. Han virkede som Missionær i Trondhjem, Norge, et Par Maaneder, før han ved Krigens Udbrud blev forflyttet til De forenede Stater.

Afdøde er Sønnesøn af Ældste Niels Wilhelmsen, som præsiderede over den skandinaviske Mission fra 1879—1881 og døde i Kjøbenhavn. „Bikuben".

— Br. Hans Christian Andersen, født i Slangerup Juleaften 1828, døbt den 29. Marts 1908, døde den 16. April 1915 i Ledøje pr. Ballerup. Tre Børn, 2 Sønner og 1 Datter, hvoraf to ere Medlemmer af Kirken, overleve ham.

— Taknemlige Mennesker ere som frugtbare Marker, de give det modtagne ti Fold tilbage.

— Et Talent uden Selvtugt er lig et Palads uden Tag. Talentet vil snart være ødelagt.

— En gudfrygtig Mand beviser, at han har Forstand; den ligeglade, at han er en Daare.

Nr. 2 af „Skand. Stjerne" for 1906 ønskes af Missionspræsidenten.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)